

GYERE VELÜNK A BIBLIA KORÁBA!

Gyermekmisszió

Vasárnap végre együtt a család. Ebéd után apa kérdegeti gyermekeit:

– Mi volt ma a történet a gyerekórán? És mi volt az aranymondás?

Csabi hamar rávágja:

– Jézusról volt szó, aki megvédte azokat, akik gyerekeket vittek hozzá, és akiket a tanítványok el akartak zavarni őket. Mert ilyen kicsik még nem érthetik a

Mestert, de Jézus magához hívta őket.

Ölbe vette a kicsiket és azt mondta: *Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket* (Márk 10,14).

– Jól van, látom, figyeltél! De azt tudjátok-e, mióta van gyermek-istentisztelet? Vagy ahogyan régebben mondták, vasárnapi iskola?

– Gondolom, mindig volt – mondja Saci.

Csabi bólogat:

– Én is így tudom.

– Nem jól tudjátok – ingatja fejét apa. – Azelőtt a gyerekek a felnőttekkel együtt voltak bent a templomban. Ott kicsit unatkoztak, ide-oda forgatták a fejüket, a lábukkal kalimpáltak, és az igehirdetésből keveset értettek.

Angliában egy jómódú ember, Robert Raikes (ejtsd: réjksz) szíve égett Jézusért. Nyomdatulajdonos és lapszerkesztő volt. Elhatározta, elmegy a börtönbe, hogy ott beszéljen a raboknak Jézusról. Biztatta őket, hogy térjenek meg, az ő bűneikre is van bocsánat. Később arra gondolt, jobb lesz, ha gyermekekkel foglalkozik. Az utcán vasárnaponként sok olyan gyerek csatangolt, akik egész héten a közeli gyárban dolgoztak,

és csak ilyenkor volt szabadnapjuk. Az ilyen elhanyagolt gyerekekből lesznek azután a tolvajok, a semmirekellők. Őt is megdobálták már kővel, vagy próbálták meglopni.

Elhatározta, hogy összeszedi a kis tekergőket, akikre a szülei nem tudtak, vagy nem akartak vigyázni. Volt egy kedves segítője, Mary Critchley (ejtsd: meeri kricsli), akire rábízta az utcán kóborló gyerekeket. Arra kérte Maryt, szoktassa a gyerekeket tisztaságra, és adjon nekik enni is. Majd kis könyvecskét nyomtatott nekik, amiből ő maga tanította őket írni, olvasni. Amikor a tanulást befejezték, elővette Bibliáját, és egy-egy történetet olvasott fel, beszélt nekik arról, hogy Jézus mennyire szereti őket, és biztatta a gyermekeket, hogy ők is ismerjék meg Jézust.

Amikor kinőtték Mary néni konyháját, bérelt egy nagy termet, hogy még többen beférjenek. Azok, akik elhaladtak a ház előtt, és hallották a hangos énekszót, gyakran kérdezték:

- Vajon mi lehet odabent?
- Hát az újságkirály és a rongyosai! – jött néha a válasz.

Volt, aki a fejét csóválta:

- Jobb dolga is akadhatna!

Mások helyeslően bólogtak:

- Bizony, ráfér a tanulás a kóborló gyerekekre is.

Több év telt el, mire munkájának eredménye lett. 1784-ben tollat ragadott, és újságjában megírta a gyermekek közötti szolgálatát. A lapot elkapkodták az emberek. Sokan így értesültek áldásos munkájáról. Messze vidékről is felkeresték emberek, hogy beszélgessenek vele, mert másutt is be akarták vezetni a vasárnapi iskolát. Így terjedt el először Angliában, majd szerte az egész világon.

Londonban, a Temze-folyó partján áll Robert Raikes bronz szobra. Bal kezében a Bibliát tartja, jobb kezével pedig rámutat, mintha ezt mondaná: *Figyeljete Isten szavára!*

Magyarországon dr. Szabó Aladár lelkipásztor 1883 tavaszán a Mester utcai iskolában kezdte el a vasárnapi iskolát. Később minden gyülekezetben megalakult a vasárnapi iskola, ill. a gyermek-istentisztelet.

- Ott már nem írni-olvasni tanultak, hanem Jézusról hallhattak vasárnapról vasárnapra bibliai történeteket a kicsik is úgy, hogy meg is érthették – fejezte be apa az érdekes magyarázatát.

Vitális Ilona
Az ÖH 2013/1. számából
Koltai Éva rajzaival